

[Norlev.]

give os en Redegørelse for, at Kursen nu netop skal være 19,34, saaledes at vi bliver i Stand til at besvare de Spørgsmaal, der i saa Henseende stilles til os.

Udenrigsministeren (Christmas Møller): Ordlyden af den Forespørgsel, det ærede Medlem Hr. Norlev har stillet, er jo ordret denne:

„Kan Udenrigsministeren give nærmere Oplysninger om de Synspunkter, der har ført til Fastsættelsen af en Sterlingkurs paa 19 Kr. 34 Øre med deraf følgende Konsekvenser?“

Nu synes det ærede Medlem i sin Tale at gaa ud fra, at der her er Tale om noget ganske tilfældigt, et eller andet, som man fra Ministeriets eller min Side havde fundet paa, og det er maaske derfor naturligt og rimeligt at opfriske i det ærede Medlems Erindring, hvorledes Kursen 19 Kr. 34 Øre er kommet frem.

Vi havde, saaledes som man vil vide det, ved Krigens Udbrud den 1. September 1939 foretaget den Handling, at den danske Krone sænkedes saaledes, at Markkursen steg fra 192,20 til 207, og at vi for Dollarens Vedkommende — og det er jo i dette Tilfælde det afgørende, idet Kronen knyttes til Dollaren — gik fra Kurs 479 til 518. Dette Skridt foretoges i September 1939, man sænkede Kronens Værdi disse 8 Procent, saaledes at en Dollar blev, som jeg sagde det, 518, medens den tidligere havde været 479.

Derefter kommer vi til Besættelsen den 9. April. Saaledes som de økonomiske Forhold udviklede sig for Danmark med de flere Markeder, der gik over til det ene, med Clearing-Kontoens Stigning, Tilgodehavender, Pengerigelighed, som man saa godt kender det, foretog den højtærede Statsminister, dengang som Finansminister, allerede paa et meget tidligt Tidspunkt — i September 1940, tror jeg det var — en Undersøgelse af, hvad vi burde foretage os med Hensyn til de Trusler, der kunde være over for det danske Erhvervsliv. Ved en Skrivelse til det ærede Medlem Hr. Halfdan Hendriksen, som var Handelsminister i Oktober 1940, gav Nationalbanken Udtryk for, at ogsaa den saa med den største Bekymring paa den økonomiske Udvikling og vilde mene, at vi skulde træffe Foranstaltninger, der modvirkede Prisstigning, bl. a. ved en højere Kurs.

Mange Ting gik jo langsomt i de Dage, og dette Spørgsmaal forhandlede hele 1941 igennem og maatte ifølge Sagens Natur

ogsaa forhandles med Tyskerne, men jeg tror ikke, man kan kalde de 19,34 for nogen Tyskerkurs; hvis man endelig skulde sige noget om det, maatte man vel sige, at da Kronen i Januar 1942 blev hævet med de førnævnte 8 pCt., var det et af de Omraader, hvor vi handlede selvstændigt. Kronehævningen skete paa den Maade, at Dollar'en igen blev paa 4,79. Dollar'ens Kurs over for Sterling var i 1942 — og er den Dag i Dag — 1 £ Sterling = 4,03 Dollars.

Naar det ærede Medlem spørger mig, om jeg kan give nærmere Oplysninger om de Synspunkter, som førte til Fastsættelsen af denne Sterlingkurs, maa jeg altsaa henvise til hele den økonomiske Politik, som Landet var underkastet i Krigens første Aar, og som medførte, at man igennem mange Maaneder maatte drøfte Foranstaltninger, som jeg naturligvis ikke her skal komme ind paa, og som bl. a. førte til, at man satte Kronekursen de 8 pCt. i Vejret, som man havde sænket den ved Krigens Udbrud i 1939. Jeg har derfor Lov til at sige til det ærede Medlem, at det ikke var nogen tilfældig Kronekurs, man valgte i Januar 1942.

Nu sagde det ærede Medlem en Ting, som jeg er fuldkommen enig med ham i — hvorfor jeg ogsaa tror, at det ærede Medlem vil indrømme, at meget videre end til at give ham disse Meddelelser kan jeg ikke komme i Dag —, det ærede Medlem sagde, at Valutakursen ikke er noget, man hvert Øjeblik skal ændre. Det er fuldkommen rigtigt. Valutakursen er noget, der skal være fast, det har Erhvervslivet Krav paa, saa at det er i Stand til at disponere.

Den Valutakurs, der for mere end 3 Aar siden, i Januar 1942, blev fastsat baade i Forhold til Dollar og Sterling — og saa vidt jeg ved, ja, ellers kunde det vel ikke være sket, med Enighed fra alle afgørende Sider her i Landet —, den Kurs har vi nu haft i 3 à 3¹/₂ Aar.

Naar jeg i London eller andetsteds skulde give Udtryk for, hvad jeg mente de danske Myndigheders Valutapolitik vilde være, svarede jeg altid, at jeg var overbevist om, man indtil videre vilde fastholde det Skridt, man af egen Drift havde taget i 1942. Endvidere kan jeg oplyse, at vi fra Legationens Side eller fra det danske Raads Side, naar vi med Shaef-Institutioner drøftede, hvad der skulde betales for dette eller hint, naturligvis gik ud fra den af den danske Stat selv fastsatte Valutakurs. Naar der da skulde sluttes en Betalingsoverenskomst med England, hvilket man fra Erhvervslivets Side var meget ivrig for skulde ske, var det naturligt —